

Mester Györgyi

A hímes récék

Terus néni patyolat tisztaságú, hófehér tollú kacsákat nevelt az udvarán, amiért irigykedett rá a fél falu. A baromfitenyésztők rá féltékenykedtek, a gyerekek meg az unokáját, Anitát irigyelték, mert Húsvét előtt ő mindig kapott három kacsatojást - ami tudottan nagyobb méretű a tyúk tojásánál -, és azokból tarka minták ráfestésével, csodálatos hímes tojásokat varázsolt. Meg is nyerte Anita valamennyi iskolai hímes tojás festő versenyt.

Ezen a tavaszon se volt ez másképp. Anita körbesétált a baromfiudvarban, hogy kiválassza a számára legmegfelelőbb három kacsatojást. A legnagyobb meglepetésére azonban nem talált egyet sem. Lesétált hát a kertjük végébe, ahol egy kisebb, nádassal szegélyezett tavacska lapult, és ahová Terus néni hófehér tollú kacsái is naponta lejárta. A kacsák most is vígan lubickoltak, bukdácsoltak a vízben.

Anita váratlanul - partközelen, a nádszálak takarásában - egy fészket vett észre. A növényi szárból és tollból készült fészkekben több tojás is volt. Azon nem csodálkozott, hogy a tojások kissé zöldes színűek. Úgy gondolta, mivel nem fedett helyen voltak, kissé elpiszkolódhatott a héjuk.

- „Fránya kacsák! Ezért nem találtam odafenn az ólban egyetlen tojást sem! Ide rejtették előlem. Talán éppen azért, hogy ki ne fessesem őket.”

Azzal gyorsan a kötényébe rejtett három tojást, és visszament a házba. Még aznap délután nagy gonddal, és talán még cifrábbra is festette a tojásokat, mint az előző évben. A héjon lassan száradt a festék, ezért a tojásokat egy kosárkában odatette a kályha mellé.

Húsvétig hátra volt még pár nap, és ő közben el is feledkezett a tojásokról. Épp vacsoránál ült a család, a húsvéti vendégeskedésről beszélgettek, amikor a kályha mellől, apró pattogó, roppanó hangok hallatszottak. Senki nem tudta, mi okozhatta a zajt, amikor Anita váratlanul felpattant és a kályhához szaladt. A legnagyobb meglepetésére a festett tojások héja meg volt repedve, és épp akkor bújta ki belőlük három kiskacsa. Bizonyára a meleg kályha közelsége tette, hogy a fészkekből elvett tojásokból, anyjuk nélkül is kikeltek a kis jószágok. De nem ám olyanok voltak, mint a szokásos, sárga pelyhes fiókák! Ezek zöldesszürkék voltak, fejük tetején fekete folttal, a szemük mellett barnás csíkkal. Akkorra már nagyapó is ott állt az unokája mellett.

- Na, Anitám, te aztán szép kis kacsákat festettél! Jó, hogy nem virágos minták, és mindenféle kacskaringók vannak rajtuk. Bezzeg ki is közösitették volna őket a többiek a tóból.

De aztán látva unokája megszeppent arcát, ő is komolyra váltotta a szót.

- Anitám, segítettél világra jönni három kis vadrecének, más néven tőkés recének. Jót tettél velük, mert lehet, egy kóbor kutya vagy macska, esetleg róka felfalta volna a tojásokat. Te most megmentettél három kis életet. Légy magadra büszke. De azt azért jegyezd meg, a jelen

eset kivétel: a vadmadarak fészékét sohasem szabad megbolygatni. Ez egyszer azonban nem tettél rosszat, bocsánatos bűn, amit elkövettél.

Húsvét után Anita bevitte a kis récéket az iskolába. Azon a tavaszon másik tojásokat nem festett, nem is vett részt a tojásfestő versenyben. Mégis, hímes tojásból kikelt kis vadrécéivel ő lett a legnépszerűbb az osztálytársai között.